

Hr. Helge Adam Møller sagde, at det var helt fantastisk, at forslaget blev sendt den 8. januar og svarene afgivet den 11. januar. Men vi har altså først fået høringsvarene i hænde den 31. januar – næ, det har vi ikke, de er dateret den 31. januar! Jeg har fået mit i hænde i går og skulle altså stille her som ordfører i dag, og så er det altså begrænset, hvor meget man kan nå – det gælder vel også andre end de helt små grupper, at vi har meget at lave – og det er næsten ikke til at tyre sig igennem og være opmærksom nok.

Jeg ved godt, at notatet med høringsvarene bærer datoen den 25. januar, og så kunne vi måske have fået det den 26. januar, men det blev altså afsendt den 31. januar. Det synes jeg bare, man skal tænke på.

I øvrigt er jeg taknemlig for, at jeg er blevet retledet med hensyn til, at for det af mig nævnte punkt i indvendingerne fra Det Danske Center for Menneskerettigheder har det allerede fået konsekvenser. Det er udmærket, og det takker jeg for.

Jeg har derimod ikke fået svar vedrørende det, at bemærkningerne siger, at det ikke, som fru Dorte Bennedsen påstod, drejer sig om, at denne fremstilling skal fastslå vedkommende persons identitet, men om, at den herværende udenlandske repræsentation med sikkerhed ved den lejlighed skal kunne fastslå, at vedkommende er statsborger i det pågældende land. Jeg mener, at det er utænkeligt, at det kan lade sig gøre! Det kræver i hvert fald et stort medarbejde og velvilje fra den, der bliver fremstillet, som sikkert ikke har interesse i at yde den velvilje.

I øvrigt skal jeg blot fra Dansk Flygtningehjælps høringsvar citere en enkelt sætning:

»En asylsøger, der har fået endeligt afslag på sin asylansøgning, kan på trods heraf have en legitim frygt for at vende tilbage til sit hjemland. At pålægge den pågældende en strafsanktioneret pligt til at medvirke til udsendelsen til et land, som den pågældende nærer stærk frygt for at vende tilbage til eller af andre personlige grunde eller samvittighedsgrunde ikke ønsker at vende hjem til, tager Flygtningehjælpen på denne baggrund afstand fra.«

Det er da udtryk for den frygt og betænkelighed, som gør, at jeg – også på min gruppes vegne – har givet udtryk for disse betænkeligheder her, men jeg har da al tillid til, at udvalget med ministerens hjælp vil grave i disse sager og se, om formålet egentlig er rigtigt angivet i bemærkningerne, og om der er noget at være bange for. I så fald er jeg helt tryk ved, at det vil blive bragt på plads.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Fru Birthe Rønn Hornbech ønsker en nøjere gennemgang af, hvilke ting der er peget på i høringsvarene, og hvilke af dem der så har fået konsekvenser for lovforslagets tilblivelse, og det vil jeg naturligvis meget gerne medvirke til, og jeg vil fremsende materiale til Retsudvalget om det.

Og så vil jeg endnu en gang vende tilbage til påstanden om, at lovforslaget åbner en ladeport:

Det, der er det vigtige, er, at vi har måttet konstatere, at den lovændring, der blev foretaget i 1992, ikke har virket efter hensigten. Der har rent faktisk været et stigende antal tilfælde af voldsramte kvinder, som er blevet fanget i den fælde, at de simpelt hen har været nødt til at blive i et voldsramt ægteskab. Og det var et meget bredt ønske i Folketinget i sin tid, at man skulle løse det problem – sådan har jeg i hvert fald opfattet det. Det var i faktisk et af de smukke tilfælde, hvor Folketingets kvinder i fællesskab gik sammen og sagde: Det her må vi se at få gjort noget ved! Og derfor lavede man en lovbestemmelse, der havde bred tilslutning.

Nu viser det sig så, at den måde, man formulerede loven på i sin tid, var utilstrækkelig. Man har ikke i Udlændingestyrelsen på grundlag af den bestemmelse haft redskabet til at få løst det problem, som alle var enige om skulle løses, og derfor dette forslag på baggrund af et meget grundigt udvalgsarbejde, hvor man i øvrigt nåede frem til en enstemmig indstilling om, hvordan man skulle gribe det an.

Hvis det er sådan, at der under udvalgsarbejdet opstår gode ideer om, hvordan man i øvrigt kunne tilrette denne regel, vil vi naturligvis være meget lydhøre, men det, der var ordningen i 1992, var ikke godt nok.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nu vikler ministeren sig ind i nye påstande, og derfor er jeg nødt til at spørge: Hvorfra ved ministeren, at voldsramte kvinder bliver i deres ægteskab? Hvor er voldsdommene over mændene? Hvor er ministerens statistikker?

Og lad mig i den forbindelse tage afstand fra, at Folketingets kvinder skulle have foretaget sig noget som helst. Det er muligt, at kvinder fra andre partier end Venstre har gjort det, men det her er ikke et ligestillings spørgsmål, så det skulle da bare mangle.

Jeg må konstatere, at ministeren slet ikke har svaret på nogen af mine spørgsmål, og det hav-